Ч. 173. Четвер 18 (5) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісімдесяті роковини уродин Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа.

Цїла австро-угорска монархія як би умовила ся, як би на даний знак постановила знов торжественно відсьвяткувати сей день, коли сївоголовий наш Монарх обходить вісімдесяті роковини своїх уродин. Бажанєм Цїсаря було, щоби день сей відсьвятковано як найскромнїйше, але цїле населенє Монархії хоч і готове сповнити волю свого Монарха, не могло однак залишити того, щоби не відсьвяткувати сей день так, щоби він лишив ся у всїх в памяти. Бо й як не радувати ся, що Всевишний дозволив нашому славнозвістному в цїлім сьвітї Монарсї дожити так глубокої старости? Двигати такий вік на своїх плечах, пережити тільки всїляких потрясаючих цїлими державами і народами подїй та зворушаючих до глубини особистих навіщень, а мимо того задержати повну силу духа і тїла — се хиба найлїпший доказ, що лиш якась висша воля, воля Того, що панує над всїми людьми, поставила над народами нашої монархії такого володїтеля, котрий вибраний до того, щоби коли вже не довести їх до лїпшої і красшої будучности, то бодай вивести їх на дорогу, по котрій з часом можуть дійти до неї.

Тому й не дивота, що около нашого, всїми улюбленого Монарха збирають ся всї єго народи, всї в Єго особі видять запоруку своїх горожаньских прав і свобід, всї горюють Єго горем, але й всї тїшать ся Єго щастєм і веселять ся хвилею, котра в Єго житю єсть найважнїйшою. Та й в теперішний роковий день уродин не буде нї найменшої закутини в нашій державі, де би не згадано імя Того, котрого весь сьвіт величає яко Монарха, котрий позістане на віки взірцем володїтеля.

Дайже Боже, щоби наш улюблений Монарх прожив нам в щастю і добрім здоровлю ще богато лїт і діждав ся тої хвилї, коли повірені єго опіцї народи прозріють і зрозуміють, що в любови і згоді лежить цїле щастє людий. А поки що кличемо з цїлого серця:

Єго Величество наш наймилостивійше нам пануючий Цїсар і Король

Франц Йосиф I.

Най жиє! Многая лїта!

Кілька черт з житя нашого Цїсаря.

В осени 1885 р. відбувало ся в Ракаш на Угорщинї польованє на лиси, в котрім брав участь також і Цїсар. Вертаючи з польованя домів, хотів Цїсар скоротити дорогу до замку в Ґеделє і пустив ся навпростець через ґрунти належачі до войскового скарбу попри якийсь маґазин. Але коло маґазину стояв вояк на вартї, котрий побачивши якогось незнакомого па-

Очицї вуйка Томи.

(З ческого — Сватоплюка Чеха).

(Конець).

Та комедия з очицями повтаряла ся, як сказано, з ріжними відмінами щодень. Часом відбула ся завдяки якомусь припадкови раньше, часом пізнїйше. Буря бувала деколи лагіднїйша, деколи сильнїйша; часто перемішував єї крик і біганина а навіть плач та зойк. Ба, нераз грозила сусїдній родинї поважна катастрофа, цїлковитий переворот або цїлковитий розпад. Прокляті очицї! Без них домівка моїх сусїдів представляла би образ ненарушеного спокою.

В згоді вуйко Тома жив тут зі своїм молодшим братом Осипом, тихим, старим кавалєром — при спільнім огнищи (треба зазначити, що вуйко Осип з очицями не мав нїякого дїла, бо зараз по обідї мусів іти до свого уряду). Домове господарство вела повдовіла сестра Тереса, що з материньскою ніжностию доглядала своєї доростаючої донечки Кляри та многонадійного сина Ярослава. Словом, то була би тиха домова ідилля, якби не очицї, ті нещасливі очицї!

Спершу мене бавили очицї вуйка Томи; але небавом все те так менї надоїло, що я в найблизшім можливім речинци випровадив ся з того мешканя. Принагідно довідав ся я також, що передо мною вже три льокатори зараз, як лише спровадили ся, так само через очицї вуйка Томи мусїли втїкати.

Однак по менї бог любови спровадив до вільної комнати витревалого мешканця. Один з моїх знакомих залюбив ся на якійсь забаві в хорошій Клярі і з радостию зносив терпеливо сцени, викликувані очицями, головно задля иших неоцїнених користий, які давало єму „ухо Дионіза“.

Той приятель, що пізнїйше оженив ся з Клярою, оповідав менї раз дальші історії з ославленими очицями. Як я випровадив ся, они пропадали дальше правильно.

Члени родини уважали пильно на очицї і не спускали вуйка Томи з очий. Але нїчо не помагало! Лиш мало коли удалось їм недопустити до пополудневої бурі. Виглядало, немовби розсїяний вуйко навмисне шукав нагоди, щоби свої очицї кудись незамітно закинути і в цїлім домі не було вже кутика, навіть найдивнїйшого та найнедорічнїйшого, де би — по звичайних криках та біганинї — не можна було знайти очиць, часто на превелику забаву. Улюбленим місцем для очиць був кіш на папери або скринька на вуглє; раз, в лїтї, найдено їх в зарукавку панї Тереси; кілька разів випринули в касетцї, де зберігали ся родинні дорогоцїнности, хоч та касетка находила ся в найнизшій шуфлядї комоди. Раз кухарка мало не розмолола їх в млинку від кави. Ба, раз очицї щезли цїлковито і всякі глядання були даремні, що для окруженя вуйка Томи справляло велику гризоту. Аж в критичній хвили принесла їх почта. Оден знакомий з провінциї відослав очицї із заміткою, що через похибку запаковано їх разом з праскою шинкою, яку вуйко Тома вислав в дарунку. Словом я чув справдішні казки про зачаровані очицї.

Сестра Тереса зробила братови на єго іменини несподїванку дипльоматичним дарунком: цвікром на довгім шнурочку. Але й той підступ не удав ся. Вуйко Тома приняв сей дарунок нерадо і бурмотячи, положив єго на бік: не буде робити із себе блазна на старі лїта.

Тимчасом мій приятель пильнував ревно своєї любовної справи, а що она подібнїсенька до всїх иних любовних історий, то я помину єї. Скажу лише, що залюблений, запевнивши собі згоду доньки та матери, війшов одного дня до комнати вуйка Томи, щоби і єго яко опікуна та голову родини попросити о руку дївчини.

Вуйко Тома привитав єго щиро.

Мій приятель предложив свою просьбу і добув з кишенї письмо.

— Сим декретом надано менї власне гарну, інтратну посаду, — сказав гордо — котра менї і моїй родинї запевняє безжурну, упорядковану будучність.

— В такім випадку очевидно — почав вуйко Тома, беручи декрет до рук — в такім випадку було би... деж они знов?

Він положив декрет на стіл, перешукав кишенї, потім пішов до шафи з одежию і бурмотячи під носом, став у нїй шукати.

на в ловецкім одїню, наставив ся до него з баґнетом і крикнув: „Назад!“ — „Я хочу лиш сюди переїхати — сказав на то Цїсар успокоюючи вояка, але той заявив енерґічно: „Цивільному не вільно сюди їздити!“ — Цїсар мусїв отже завернути і колувати до замку в Ґеделе. — На другий день казали тому воякови ставити ся перед полковником, котрий ніби то зачав сварити на него: „Ви вчера Цїсареви заперли дорогу баґнетом. Щоби того на будуче не було, іменую вас на приказ Єго Величества капралем і від нинї не будете вже мусїли стояти на варті. А щоби ви на будуче могли нашого найвисшого вожда і пана розпізнати, то посилає вам Єго Величество свій портрет, котрий удав ся дуже добре, і то не один але десять примірників відразу!“ — Сказавши то дав полковник остовпілому воякови десять новісеньких срібних ґульденів і знов так само гнївно додав: А на другий раз сповняйте точно свій обовязок. Рехтсум, марш!

*

Одного дня явив ся Цїсар без попереднього повідомленя у войсковій Академії в Вінер-Найштадт. Поздоровивши учеників ввічливо, сказав до викладаючого професора, капітана Еберсберґа: „Нехай вам то не перешкаджає, пане капітане, викладайте дальше!“ Відтак поставив свій ґенеральский капелюх на першу лавку і спершись об лавку, слухав викладу. Ученика Б., перед котрим лежав капелюх, взяла охота урвати собі на памятку одно перо з капелюха; він висунув осторожно руку до зеленої китицї пер на цїсарскім капелюсї і сїпнувши борзо, урвав одно перо. Ледви то побачили товариші того ученика, як зараз і їм захотїло ся такої памятки та всїлякими знаками давали єму пізнати, щоби й для них урвав. Б. послухав і щораз сьмілійше рвав одно перо за другим. Нараз капелюх посунув ся наперед і штуркнув монарха в руку. Цїсар оглянув ся і побачив злочинця, котрий поблїд і дрожав, сподїваючись кари. Але цїсар лиш трохи здивований спитав: Нащо вам того пера, мій любий? — Ввічливість монарха додала ученикови відваги і він сказав: „На памятку, Ваше Величество!“ — „А одного пера не було вам досить?“ — „Нї, відповів молодий хлопака сьміло, — бо мої товариші хотїли також по одному“. — „Ну, коли так, то не позістає менї нїчого як лиш відступити вам цїлу китицю — сказав цїсар, усьміхнувшись і відчепив китицю від капелюха та дав єго урадованому ученикови. А відтак звертаючись до професора, сказав: А тепер, пане капітане, мусите менї з ласки своєї позичити своєї шапочки!“ На то відозвались грімкі оклики цїлої кляси: „Най жиє!“

*

Як строго відділяє цїсар свої особисті або родинні взгляди від вимогів служби, доказує слїдуюча мала подія з нагоди єго гостини в Празї в 1880 р. Підчас принятя войскової депутациї, розмавляв цїсар з ґенералами і прийшов також до полковника — архікнязя Рудольфа, наслїдника престола. Але тепер не звернув ся до него як до сина, лиш як того місце і нагода вимагали, лиш як до чоловіка войскового: Вам, пане полковнику, не маю тепер нїчого сказати; може маєте менї щось предложити?

Вісти полїтичні.

Справа дорожнї мяса. — З Хорватиї. — Полїтика в Маріенбадї. — Републиканьскі сестри. — Сербія грозить.

Минулої суботи відбула ся конференция заступників мінїстерства торговлї й рільництва в цїли видання розпоряджень против дорожнечі мяса. Внесення будуть представлені мабуть вже на найблизшій мінїстериальній радї. Тимчасом подав мінїстер торговлї др. Вайскірхнер шефови секциї Рідлеви телеграфічно вказівки що до розпоряджень против дорожнї. Відносять ся они до відбутя як найскорше нарад відповідних ресортів що до тарифових знижок для транспорту худоби на заріз і мяса. Дальше представляють они потребу звернення уваги громадских управ, а головно Відня, щоби від себе старали ся помочи акциї против дорожнї частковим обниженєм тих поборів, які впливають на подорожінє цїн мяса.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить із Загребу: Др. Найман, проводир Хорватів, Славонії, і др. Пінтерович та др. Бавер один із проводирів коаліциї відбули оногди у бана Томасича конференцию, котра тревала дві години. Обговорювано положенє і уложено проґраму нової партиї правительственої, яка має бути утворена. Вчера відбували ся дальші наради; запрошений був на них також посол Бабич-Ґяльский. Дають ся добачувати прояви мирного полагодженя відносин в Хорватиї.

З Марієнбаду доносять: Ґр. Еренталь відбув вчера проїздку з великим везиром Гаккі-пашою. Везир від'їзджає нинї до Карльсбаду а ґр. Еренталь відїзджає нинї в полудне до Відня. Турецкий мінїстер скарбу, Джавід-бей, відвідав вчера вел. везира а відтак від'їхав.

На торжественнім пирі в Бернї швайцарскім, виданім честь президента французкої републики Фалїєра, підніс президент Контес тоаст в честь Фалїєра, дякуючи єму за гостину, котра має виразний характер манїфестациї републиканьских симпатий для народів Швайцариї і єї уладжень. Президент Фалїєр у відповіди вніс тоаст в честь Контеса і швайцарскої републики, кажучи, що не без причини називають Швайцарию і Францию републиканьскими сестрами, бо обі мають ті самі чувства для працї і обовязків демократиї; обі стремлять з тим самим одушевленєм до тих самих цїлий, котрими суть поправа судьби людскости і величи вітчини.

В Білградї відбули ся оногди вечером на великій площи перед театром збори скликані „Народною обороною“. Віче то стало ся великою жалібною манїфестациєю сербского народу в честь убитого коло Прилипу воєводи Соко-

---

Мій приятель дивив ся на єго поведенє із зростаючим невдоволенєм.

— Анї слїду! — кликнув вуйко Тома. — Де би їх чорт закинув? Тересо!

Тереса вийшла з Клярою до комнати і побачивши, як брат бушує у шафі, заломила вже в дверях руки і сказала:

— Очицї! Нещастні очицї!

— Очевидно очицї! — сварив ся вуйко Тома і почав викидати одїж із шафи. — Щож инше? Лише мої очицї мусять пропасти. Знаю певно, що я вложив їх до кишенї ґранатового сурдута, але що поможе порядок, де тілько цїкавих рук.

— Треба чимскорше пошукати! — сказала панї Тереса до дівчини і сама кинула ся в кут комнати. Кляра, що сейчас зміркувала ваґу хвилї, пішла за єї примíром в противнім кутї. Навіть мій приятель взяв пильну участь в шуканю.

Вуйко Тома, що опорожнив тимчасом шафу до половини, входив безнастанно трьом шукаючим особам в дорогу. — О, Боже! О, Боже! — нарікав він — щось подібне не дїє ся більше нїгде в сьвітї. — Зрештою, ласкавий пане, декрет се гарна річ а добре місце також, але є ще инші річи. Кажу вам отверто, що той непорядок звалить мене ще до гробу! Можу не знати що говорити!... Так, кажу вам отверто, ласкавий пане, що є поважні причини, котрі менї не позволяють...

— Нї, се вже переходить всякі границї! — крикнула нагло панї Тереса, ставувши немов остовпіла перед вуйком Томою і вказуючи на него.

Загальний сьміх роздав ся в комнатї.

Побачила страшні очицї, що мало що не ударемнили заходи мого приятеля, на власнім носї вуйка Томи.

Киваєш головою, сьмієш ся? — звернув ся оповідаючий приятель до мене. — Гадаєш, що я переборщую, що оповідаю щось неможливе. Алеж подумай, друже, що я тодї був залюблений, що вуйко Тома при входї сестри і сестрінницї, відвернений від обох, пипав у шафі, що ми занятї шуканєм на него не дивили ся, — але я читаю ще щось инше в твоїх очах. Пригадуєш собі може инші анекдоти, подібні до тих глядання очиць на носї. Ну, се можливе. Але вислухай лиш конець тих очиць! Чейже не відмовиш оригінальности.

На перший різдвяний вечер по нашім вінчаню запрошено мене та жінку до вуйка Томи. Коли ми прийшли до них вечером, здивували ся понурим настроєм і неладом, який там застали. Теща мала червоні очи від плачу. Вуйко Осип похнюпив ся як грішник в кутї. Ярослав сховав ся не знати кудись перед бурею. А вуйко Тома сидїв при накритім уже столї, підперши замаране лице рукою. Річ природна, що причиною того загального суму були очицї. Пропали як камінь у водї. Шукали їх дві години, але без успіху. Надармо доказували члени родини свою неприсутність в часї, коли они пропали; теща була до полудня поза домом занята закупном. Осип находив ся в бюрі, Ярослав вибрав ся був з товаришем на довший прохід тай кухарка була весь час занята в кухни. Нїчо не помогло! Вуйко Тома виляв на всїх потоки гнїву.

Вкінци він трохи удобрухав ся.

— Гарний різдвяний вечір маємо — сказав до мене елеґійним голосом, а єго губи дрожали; — я не міг навіть прочитати полудневої ґазети.

З рибячої юшки взяв лише кілька ложок на таріль, тай то аж ми стали дуже єї хвалити. Кухарка, не давно принята, здорова, розкішна, гарна дівчина з чорними палкими очима, збентежила ся неаби-як тими похвалами.

По юшці принесла на великім полумиску штрудель з яблоками, що своєю золотаво-жовтою, поцукрованою поверхнею викликував слинку в ротї. Теща взяла ся єго дїлити і встромила в него ніж глубоко. Але щось заскреготало під ножем... Господи, що се таке? З під штрудля добула на верх потовчені очицї вуйка Томи...

Хвилю споглядали ми як скаменїлі на очицї, а потім сьміючись голосно, звернули очи на вуйка Тому. Він страшенно збентежив ся, зблїд на лици то знов червонів, спустив очи і закашляв. Але кухарка, що дожидала нової похвали, спаленїла як огонь і втекла чим скорше до кухнї.

Яким способом очицї дістали ся до штрудля, се лишило ся для нас раз на все загадкою. Я лише здогадую ся, що вуйко Тома мусїв тодї кухарцї помагати, але нї, я нїчого не здогадую ся. А коли тобі видає ся неможливим, щоби очицї дістали ся до штрудля, то скажу тобі: З очицями вуйка Томи було всьо можливе.

Так, було! Бо вуйко Тома на місце знищених не купив уже нових. На старі літа „зробив із себе блазна“ і носив цвікер на довгім шнурочку. А як таки часом їх згубив, то шукав їх сам один і зовсїм тихо...

ловича, а рівночасно були протестом против безнастанної нагінки па Сербів в Македонії і Старій Сербії. Зібрані вислухали з відкритими головами бесіди посла Рафайловича, котрий підніс діяльність Соколовича на поли удержаня сербскости в Македонії і завізвав тамошних послів, щоби помстили его смерть. Товпа розійшла ся відтак спокійно.

Новинки.

Львів, дня 17-го серпня 1910.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Мих. Бобржиньский повернув вчера до Львова.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував секретарів скарбу: Ів. Фаєра, дра Вол. Паткевича, Л. Старовейского де Біберштайн, Ів. Зайонца, Ів. Карпіньского, Ігн. Бабяржа, дра Вільг. Зелігера і дра Вікт. Гаєвского радниками скарбу для округа краєв. Дирекції скарбу у Львові.

— **Є. Е. ВПр. Митрополит** гр. Андрей Шептицкий виїхав мин. суботи о 7 год. вечером зі Львова на евхаристичний конгрес в Ню-Йорку. На головнім двірци попращав Митрополита численний гурт сьвітских і духовних Русинів. Митрополит, котрого стан здоровля не конче сьвітлий, виїхав в товаристві свого домового господаря, брата Ч. С. В. В. Йосифа Гроцкого, відомого з своїх заходів коло босаньских переселенців та вибрав дорогу до Америки через Париж. В Америці побуде довший час, так що до Львова поверне не скорше як за два місяці.

— **Справи особисті.** Іменоване о. ректора духовної семінариї у Львові дра Йосифа Жука генеральним вікарием в Сараєві для босаньских Русинів, єсть— як довідує ся „Діло“— вже довершеним фактом. Нове свое становище обійме др. Жук вже з початком вересня с. р.

— **Наука в краєвій школі ткацкій** в Горлицях розпочинає ся 1 вересня с. р. Школа образує молодїж теоретично і практично на заводових ткачів. Наука триває три літа і є безплатна. За свою роботу отримують ученики нагороду. До школи може бути принятий ученик, котрий укінчив 13 рік житя і школу народну, або докаже, що в инший спосіб набрав вправи в читаню, писаню і рахунках. Записувати можна учеників від 1го до 30 вересня. Місць вільних є 3. Зголошеня пізнїйші не будуть увзгляднені. Зголошеня о принятє належить вносити до заряду школи на письмі з долученем сьвідоцтва шкільного і убожества. — При школі є інтернат, в котрім ученики за маленькою доплатою отримують поміщкане, харч і вітцівску опіку. — Писемні зголошеня о принятє можна вже надсилати до заряду школи. — Близших інформаций що до принятя учеників, треваня науки і удержаня уділяє на жадане письмо заряд школи.

В д заряду школи ткацкої в Горлицях.

— **„Дайте крейцар для Збаража!“** Так відзиває ся ширший повітовий комітет шкільний в Збаражи до нашої суспільности в слїдуючій відозві:

Дня 15 липня с. р. відбули ся в Збаражи довірочні збори україньскої інтелїгенциї та визначнїйших селян без ріжниці партий збаражского повіта при участи делєгатів Краєвого Шкільного Союза пп. М. Галущиньского директора гімназиї в Рогатині і о. Ваня з Залавова. На порядку дневнім була справа основаня україньскої приватної гімназиї в Збаражи. Сейчас вибрано низше підписаний комітет, а він по уконституованю постановив скликати в повисшій справі довірочні збори на день 31 липня с. р. по всїх селах Збаражчини і через висланє своїх делєгатів на ті збори засягнути відомости, яка думка панує про сю справу серед селян нашого повіта.

Дня 31 липня с. р. відбули ся рівночасно по всїх селах Збаражчини довірочні збори.

Звіти делєгатів нашого комітету виказують, що наша сільска маса відкликнула ся на наш заклик дуже гарно. Скрізь з одушевленем принято гадку заложеня приватної гімназиї в Збаражи, скрізь складано жертви на кошти основаня, скрізь субскрибовано більші або менші суми на кошти її удержаня. З уваги на се, підписаний комітет постановив приступити до отвореня гімназиї з початком шк. р. 1910/11, одпак кошти удержаня її будуть великі, а сила фінансова одного повіта мала, тож ми Збаражці стаємо перед тобою, Руский Народе, тай просимо: „дайте крейцар, а він вам стократно зверне ся.“ Звертаємо ся до Тебе наша Суспільносте, поможи доброму і пожиточному громадскому ділу грошевими датками. Не давайте богато, але давайте всї! Маєте на Рогатин, Яворів, Копичинці та Городенку, може Вас ще стане і на Збараж. Думаєм, що доказувати потреби рідної приватної гімназиї в Збаражи не потребуємо.

„Дайте крейцар для Збаража“— кличемо до Тебе, Наш Народе, та сподїємо ся, що Ти нас не залишиш в ділі, для котрого ми думаємо зарискувати своїм спокоєм, своїми трудами і своїми грішми.

Датки просимо надсилати на книжочку щадничу „Руского Народного Дому“ в Збаражи ч. кн. 157, або на руки п. дра Вол. Білиньского лїкаря в Збаражи.

Збараж дня 10 серпня 1910 р.

Ширший Повітовий Шкільний Комітет.

— **І знов отроєнє їдовитими губами.** Із Збаража доносять: Дня 30. липня Микола Смакула, господар з Добровід, попоївши якихсь губів, занедужав з цілою родиною серед проявів затроєня їдовитими губами. По кількох днях померла его жінка 46-лїтна Катерина і троє дїтий у віці 5, 12 і 15 лїт а Миколу Смакулу і его 7-лїтного сина Семка, удало ся уратувати.

Телеґрами.

Відень 17 серпня. Президент міністрів бар. Бінерт прибув нині з Ішлю.

Відень 17 серпня. Нинїшний дневник розпоряджень войскових оголосить санкціонований цісарем статут фонду господарского для войска. Тим самим входить в житє акция віддовженя офіцирів.

Брема 17 серпня. Президент републики Чілї Педро Монтт, котрий вчера тут прибув, помер о півночи на удар серця.

Сожон 17 серпня. Зпід румовища поїзду зелізничого, котрий постигла катастрофа, видобуто тіло ще одної особи. Отже число убитих виносить загалом 38. Доси розпізнано 36 трупів. Межи жертвами катастрофи знаходять ся цілі родини.

Ґібральтар 17 серпня. При стовку пароплава „Ельза“ з пароплавом „Martos“ утопило ся 45 осіб; 65 осіб виратував корабель „Ельза“.

Рим 17 серпня. „Osservatore Romano“ заперечує донесене, мов би Столиця Апостольска кого небудь уповажнила їхати до Іспанії і вести там переговори з делєґатом іспаньского правительства в тій цїли, щоби дійти до порозуміня. Ґазета тота додає, що пралат, котрого назвиско лучено з тим якимсь порученем, перебуває на урльопі в якійсь місцевости купелевій в північній Італії і верне звідтам за кілька днів до Риму.

Ціна збіжа У Львові.

дня 11-го серпня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·10	до	9·30
Жито	6·70	„	6·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний	7·30	„	7·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	12·—
Вика	6·40	„	6·60
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	25·—	„	27·—

Надіслане.

За редакцию відповіда: Адам Крахозецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).